

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sunnuntai 8.7.2018
Aamuseurat klo 8.00
Eeva-Kaisa Rossi

(Eräänä yönä, tämän seurapuheen luomistuskissani näin unta. Seisoin lapsuuteni kotikirkossa Kiihtelysbaarassa paljain jaloin. Olin unohtanut kirjoittaa saarnan, ottaa mukaan käsikirjan ja pukea kengät. Mieli tyhjänä tajusin avuttomuuteni: minulla ei ollut mitään sanottavaa.)

Vain hiljaisuudessa sana,
vain pimeydessä valo,
vain kuolemassa elämä.

(Joskus on vaikea löytää sanoja. Kaikki on jo sanottu niin moneen kertaan. Maailma on määritelty, ihminen tutkittu, historia kirjoitettu, tulevaisuus ennustettu.)

Äidin sisällä kasvava sikiö saa kaiken tarvitsemansa äidin ruumiista. Ensin nuo kaksi ovat yhtä olemusta, mutta vähitellen toinen toisen sisällä irtautuu ja muuttuu yksilöksi. Syntymänsä jälkeen lapsi on vielä kiinni elämänsä lähteessä, hän juo äidistä elämän nestettä, maitoa.

Ihminen kehittyy vuorovaikutuksessa toisiin. Jo ennen sanoja vauva peilaa itseään rakkauden silmistä. Iho ihoa vasten piirtyvät ääriviivat: tässä minä olen, tässä ovat rajani, ja niitä vasten olet sinä, toinen ihminen.

Rakastellessa ihmiset pyrkivät lähelle, avaamaan itsensä kokonaan, kadottamaan omat rajansa ja liittymään yhteen. Aivoissa erittyy mielihyvähormoneja, rakkauden liimaa. Samat hormonit virtaavat, kun äiti imettää lastaan ja kun ihmiset silittävät, hyväilevät ja hierovat toisiaan. Läheisyys on välttämätöntä, jotta lapsesta kasvaa terve. Tutkimusten mukaan me suomalaiset kosketamme toisiamme liian vähän. Maamme on täynnä yksinäisyyttä, ilman syyliä pärjäämään oppineita onnettomia.

Elämän voima virtaa alhaalta päin, juurista runkoon ja oksiin. Jumala, elämän Lähde, kaiken olevan synnyttävä ja perustus, on läsnä omassa luomakunnassaan. Läsnä, mutta myös tuonpuoleinen, vastapäätä. Pyhä, tavoittamaton, salattu. Me elämme Jumalassa, mutta myös Jumalan kasvojen edessä. Rakastelu on muisto paratiisista: olla toisen edessä ilman häpeää ja pelkoa, alasti ja silti turvassa. Ja kuitenkin: me emme voi olla pysyvästi yhtä, erillisyyttä jää, ja sen myötä yksinäisyys ja kaipaus.

Me emme elä paratiisissa, vaan maailmassa, ajassa ja materiassa. Emme pääse kaipauksesta. Maailma on kummallinen, Jumalan kasvot kätöksissä. Hänen suunnitelmaansa luottaminen on vaikeaa, tuskallistakin. Yhteys ja erillisyydet ovat molemmat totta elämässä, totta suhteessa Jumalaan. Sairaus,

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

kuolema, pahuus ja oma kelvottomuus heittävät pimeään kysymään kysymyksiä, joihin ei ole vastausta.

Me katoamme niin helposti toisiltamme. Sinä, jolla ei ole ketään, olet kenties hyvin yksin. Yksin myös sinä, joka ihmisesi keskellä ikävöit lähelle, mutta et löydä tietä. Olet vieras ja kateissa, edes sanoja ei ole sille, mikä painaa ja ahdistaa.

Meillä on Jumalasta kuvia, mielen ja kielen kuvia. Hän on rakkaus, valo, armo. Sinä olet Jumalan kuva, kaikesta pimeydestäkin huolimatta kaunis ja ihmeellinen. Sinun lähimmäisesi on yhtä lailla Jumalan kuva. Aina et tiedä, mitä syntiä ja vaivaa kenelläkin on. Eikä tarvitsekaan. Ihmisiä he ovat kaikki. Ihmisiä, niin kuin sinäkin. Meitä ihmisiä Jumala käyttää. Ei tarvitse olla täydellinen. Ei ole muuta taitoa kuin ihmisen taito, ei muuta rakkautta ihmisten välillä kuin keskeneräisten ja syntisten ihmisten rakkaus. Sinä olet tärkeä, olet Jumalan rakas lapsi, kuljet kohti valoa, vaikka näkisit pelkkää pimeyttä.

Joskus elämän kipu voi avata silmät huomaamaan toisen hädän. Oma epävarmuus voi opettaa, ettei väärän varmuuden varaan rakennettu ole kestävä. Oma menetys voi johdattaa yhteisen lohdutuksen luo. Kun etsimme Jumalan kasvoja, meillä on valona Jeesuksen kasvot. Jeesus kulkee kysellen: "Mitä tahdot, että tekisin sinulle?" Vastaus on aina erilainen, sillä jokainen on omanlaisensa, tarpeet ja tilanteet muuttuvat.

Sana tulee lihaksi. Viiltävät sanat jäävät kaikumaan ja haavoittavat vuosien takaa, leikkaavat meitä matalammiksi. Siionin virren hyrinässä körttikansa hengittää samaan tahtiin, hiljaisuudelle on tila, sillä ei ole kiire. Hiljaisuuteen tulee tilaa sanoille. Lupauksen ja liiton sanat muovaavat todellisuutta. "En koskaan hylkää sinua", Jumala sanoo ihmiselle. "Minä tunnen sinut, näen sinut, sinä olet minun. Minä rakastan sinua." Voisimmeko mekin sanoa, rohkeammin? Koskettaa enemmän. Kertoa, että tarvitsemme toisiamme, että ikävöimme lähelle.

Kaipausta näyttää suunnan kohti ikävän kohdetta, se näyttää sen, mikä meiltä puuttuu. Jos en uskalla aina uskoa, jos en uskalla luottaa elämään enkä tohdi lausua ääneen sen nimeä, jota etsin — eikö tuo jokin ole jo läsnä itse kaipauksessa? Jumala on siinä, hänen Henkensä hengittää siinä. Sinussa. Minussa. Meissä.

Jumala on salattu. Hänen näkökulmansa on toinen, juuri siksi hän voi auttaa. Hän tietää, miltä sinusta tuntuu. Me emme tunne Jumalaa, ehkä hetkittäin korkeintaan, lyhyinä välähdyksinä, mutta hän tuntee meidät, koko ajan, hän kantaa meitä nyt, ja lopulta luokseen kotiin.